

uženi- gma- Š 1., ti na- ne le oloča tava: iado: sicer za iz- kega madi

bi- 1867. mo- oviti r bi a ar- i pa rone rali, a in ijska av- tom

meči šte- iški ki sak po- iz- ora- leg je zno do- e si te- ga, ugi in s in ajo do- na- ar- le- at- ah na se to ne

Na kolodvoru v Ptuj

Tedenski pregled.

Štajerske vesti.

Na kolodvoru v Ptuj nastala je zaradi zadnje notice velikanska razburjenost. Čehi in Jugoslovani — združeni kakor parlamentu — stikajo svoje glave skupaj, delajo razžaljene in poštene ter blujejo naj in žveplo nad hudobnega „Štajerca“, ki jim je upal resnico povedati. Vse to ni prav, kajti dosedanje neznosne raz- na tem kolodvoru morajo enkrat nehati. Nismo v Podjebgradu ali Belgradu ali Ljub- ni. Pri nas na Štajerskem vsled tega ne bomo komandirali ljudi, ki jim je avstrij- na domovina deveta briga in ki hočejo svojo zabo le za politiko českega leva ali pa za mono korist izrabljati: Kogar to zadene, ta ne bo dele tudi razumel. Ako nas pa ti gos- je ne bodejo razumeli, znali si bodemo drugi način pomagati. Kajti pritožb de- mev in uslužbencev, strank in drugih ljudi dovolj na razpolago, da se zamore v to novo gnezdo poseči. Mi vemo prav dobro, da sme javnost od železnice zahtevati. Mi smo pa tudi prav dobro, kaj gotovi urad- ni ne smejo storiti! Morda pričnemo v pri- najti številki z objavljanjem prav zanimi- raz tozadnega gradiva.

iz Sv. Trojice v Halozah se nam poroča, da spada med najzvestejše pomočnice čed- ga in od pet do glave častitega Potrča na „Marjina devica“ imenom Terezija prah. Ta devojka je bržkone že lepote dnosti gospoda Potrča skušala, ker gre to navdušeno za „jugoslovansko“ stvar v in nabira tako pridno podpise za „jugo- slovansko državo.“ Svetovali bi tej nedolžni enici, da naj se raje za domačo kočo briga, nego za politiko, ki takim osebam res ne ga. Drugače jo bomo še občutneje za se prišli. Potrč, namreč blagoslovljeni, isti gospod Potrč, ki je pri Nemcih že to- to vina popil, da bi ga v celem življenju se bi bil zaslužil, ta Potrč je toraj lahko monen na svoje pomočnice, ki so menda rno tako čedne kakor on sam...

Pametno gospodarsko delo. Na predlog kinskega sveta ptujkega se je sklenilo, dovoliti dovolj velike vrtove za zelenjavo v polno korist. V ta namen so dali na raz- palago: mestna občina 3 orale zemlje, oskrb- vstvo grofa Herbersteina 4 orale, kmetijsko mstvo v Ptuj pa 1 oral. Z nasadom in skrbjo teh zemljišč se je pooblastilo znanega rokovnjaka g. oskrbnika Hiltsher. Upati e, da se bode to pametno gospodarsko delo iadi v drugih krajih posnemalo. Kajti na ta in se bode mnogo lažje bremena in težave njega časa pretrpelo.

Razno.

Konec „jugoslovanskega“ hujskača. Listi prinašajo vest o smrti znanega „jugoslovans- skega“ agitatorja Franka Potočnjaka. Bil je v zadnjih polulčnih bojih v Petersburgu slučajno od „rdeče garde“ z bajoneti usmr- čen... Žalostni konec izdajalca avstrijske domovine in zagovornika panslavizma! Skup- no z „jugoslovanskim“ voditeljem Franjom Supilo, ki je pred par meseci v norišnici umrl, sestavil je Potočnjak leta 1905 tako imenovano „Reško resolucijo“, ki je bila ne- kaka predhodnica „jugoslovanski deklaraciji.“ Potočnjak pa je potem svoji stranki obrnil hrbet, imel pa vedno še tajne zveze s Srbijo. Po serajevskem umoru pobegnil je v Belgrad. Potem je šel po naročilu srbske vlade v Ame- riko, kjer je razširjal med tamošnjimi sloven- skimi, hrvatskimi in srbskimi izseljenci jako živahno veleizdajalsko protiaustrijsko politiko. Iz Amerike prišel je potem preko Londona v Petersburg, kjer je z vsemi mogočimi sred- stvi deloval za „Jugoslavijo“ in hujskal proti avstro-ogrski monarhiji. Tragika njegovega življenja tiči v dejstvu, da je bil ta „jugo- slovanski“ agitator ravno od bajonetov svojih „ruskih bratov“, na tlaku središča panslaviz- ma ubit. Smrt veleizdajalca!

Žito iz Ukrajine. K.-B. Köln, 11. marca. „Kölnische Zeitung“ poroča iz Berlina: Na- čin razdelitve v Ukrajini se nahajajočih žit- nih zalog med Nemčijo in Avstro-Ogrsko se je sedaj tako določila, da dobita Nemčija in Avstro-Ogrska ednake množine. V prvi polovici te dobe bode Avstro-Ogrska dvakrat toliko dobila, kakor Nemčija, pozneje pa na- robe. — Iz tega poročila je razvidno, da je razdelitev poštena, kakor se to med zavez- niki sliši. Razvidna je pa tudi vsa propalost onih hujskačev, ki hočejo ravno sedaj napra- viti spor med zavezniki, ker menijo s tem pospeševati cilje naših sovražnikov.

Amerikanke na fronti. Rene Benjamin pripo- veda v pariškem „Journalu“, da je ženska poživljalnost našla v Amerikah nov delokrog. Hčere svobodne dežele niso prišle na Francosko samo zato, da bi nosile belo krilo in stregle ranjencem, zakaj mnoga izmed njih je menila, da bo imela na fronti vlogo kakor doma za morjem; prišle so, da bi bile gospodinje tudi v pro- vizoričnih častniških poslopih. Amerikanke so rek- le: Če mora moč izvrševati trdo vojno obrt, tedaj je naj- manjša pozornost, ki mu jo more žena izkazati, da ga podpira v presledkih vročih bojev. Želi, da bi imel skrbno pogrnjeno mizo, prijazno lice gospodinje in ljudi, s katerimi bi se lahko pomenil tudi o čem dru- gem kakor o vojski. Rene Benjamin pravi, da bi pri- znanem francoskem polulčnem življenju mnogi takoj mislil na galantne dogodke, če bi slišal o takem žens- kem namenu, ali motil bi se vsak, ki bi hotel ameriške običaje mejiti s francoskim duhom. Že samo dejstvo, da so žene, ki so se posvetile tej razkošni vlogi, samo iz boljših hiš in kažejo odločno zdržljivost, zadostuje ameriškim častnikom, da se vselej dostojno obnašajo, a nikakor ne prisiljeno, tako kakor v družbi znane dame. Ameriškim gospem se je posrečilo ustvariti čudež v lotaringijskih vaseh po katerih je vojaštvo nastanjeno. Strežejo jim kakor sestra bratu in dokazujejo svoj čisti namen. René Benjamin pripoveduje o dveh sestrah, starejši vdovi a mlajši, neomoženi, ki sta napravili iz umazane lotaringijske gostilnice prijeten ameriški klub. Bali se nista ne krtače, ne cunj, da sta pripravili pri- jazno stanovanje ljudem, kateri so bili začasno brez vsake udobnosti. Sami sta celo pobelili in poslikali stanovanje, da bi bilo vse kar najlepše. Vdova raznaša vselej sama jedi, ponuja in poklada na krožnike. En krožnik in ena usla, da je tem bolj vabljivo, in da ne bi nihče odklonil. Kumare in čokolada, repo in jajca, koštrunovo stegno in čežano. Nihče ni odklonil. Bila je prava umetnica v opravi zime. Snežnobeli prt, cve- lice, ki so sredi zime privabile na smeh solnčnih žarkov, steklenice z brušenim lotaringijskim križem in okoli vse dobrote od vseh strani sveta. Kondenzirano mleko, kruh tako bel, da mislite, da živimo sredi najlepšega miru, sirovo maslo, salata, sadje. Ko vsem postreže, sede sama za mizo, se jame razgovar- jati, a pri tem ne pozabi na svoje gospodinjske dol- žnosti. „Ali hočete še krompirja? Bi radi kavo?“ Kož nato pa že govori o vojski in miru, o Wilsonu, o pa- pežu. Vsa preprostost in odkritosrčnost je. Poslušaj brez vstrajnosti velike gospe, ali kakor doma daje vojaške- mu kosilu prijetno eleganco. Nje neomožena sestra skrbi za ranjene vojake. Slednji dan se pelje v avto- mobilu, čigar karoserijo je dala preurediti v ambulanci voz, dvajset kilometrov daleč na kolodvor, kjer stoji vsak dan vlak ranjencev in v hipu, ko se ranjenci zbude in nameslijo v kantini, spusti gramofon in odide s svojima opirama, da se ji mora človek smejati. Ali zvečer se vrne k sestri, da bi se skupaj z njo v klubu častnikov pozabavala in pogovorila z gentlemani, ki pijo vodo, pušijo cigarete in vonjajo med.

Turška kuhinja. Turška kuhinja se razmeroma ne more primerjati nobeni drugi kuhinji. Posebno pri- kupljivo vpliva nesnažnost, ki je doma po kuhinjah tu- di bogatih Turkov. Naprava jedi ni obila, izbira pa pod vsako kritiko. Neki popotnik opisuje obed pri bogatem Turku tako-le: Mlečna juha s česnom mu ni prav nič ugajala. Ocvrti klini so bili še, dočim pa oljka gostu ni dišala, in to tem manj, ker uživajo Turki lukovo čebu- lo sirovo. Oljka je takorekoč narodna hrana, raste po- vsodi. Posebna turška bržola je iz razsekanega srca, pljuč in ledic jančkovih. Zmes se položi na leseno plo- ščo, ovije z jančkovimi očičenimi in obrnjenimi čreva- mi v kite. Nad koksivim ognjem se ta obližek praži in prodaja povsod po ulicah. Dober želodec mora imeti, kdor vidi turško nesnago in umazano kuhinjsko opravo, da sede za mizo k obedu. Marsikdo bi se rajši pristo- voljno posilil. Znano je, da je jančje meso z artičoko ali kumaro, s krompirjevo prikuho in s paradizniki, ki so kuhani v olju. Riž s ptiči je manj vabljiv, bolj pa tri- bojna salata s čebulo, jabolki, oljko, papriko z oljem in kisom. Tudi sladčice, sadni sirupi, pšeno z želefino, mandlji, jorgurt s sladkorjem, konzervirane mandarinke so v navadi pri slednjem boljšem turškem obedu.

Achtung!

In der slowenischen Presse wie auch in mündlicher Agitation der südslawischen Gruppe wird das Gerücht verbreitet, daß die Massendeputation der Bürgermeister und Gemeindevorstände zu Sr. Majestät dem Kaiser nicht bewilligt und infolgedessen nicht stattfinden wird. Wir wollen unseren erhabenen Monarchen nicht in das politische Getriebe ziehen. Trotzdem aber müssen wir erklären, das jenes Gerücht vollkommen erfunden ist. Die Deputation wurde von Sr. Majestät in aller Gnade bewilligt. Den Zeitpunkt werden wir den Vertretern rechtzeitig schriftlich mitteilen.

Pozor!

V slovenskem časopisju, kakor tudi v ustnjeni agitaciji jugoslovanske skupine se razširja govorica, da se velika deputacija žu- panov in občinskih predstojnikov k Njeg. Vel. cesarju ni dovolila in da se ne bode vršila. Mi nočemo prevzvišenega vladarja v politično gibanje vleči. Vkljub temu pa moramo izja- viti, da je ta govorica popolnoma izmišljena. Deputacija je bila od Njeg. Veličanstva v vsej milosti dovoljena. Dan bodemo zastop- nikom pravočasno pismeno sporočili.

Loterijske številke.

Gradec, 13. marca 1918:	41, 45, 65, 22, 43.
Dunaj, 9. marca 1918:	49, 58, 51, 63, 80.
Trst, 6. marca 1918:	68, 48, 50, 13, 82.
Linc, 2. marca 1918:	39, 47, 19, 3, 22.

Znana eksportna firma Max Böhmel, Dunaj, IV. Marga- retenstrasse 27/51 uvedla je novi, jako praktični ročni žitni mlin, s katerim se zamore žito grobo ali fino na moko zmleti. Mlin je vsaki hiši toplo priporočati.

Graščinsko oskrbnništvo v Trakostjanu

odda v najem svojo

kovačnico z orodjem s 1. aprilom 1918. 126

KOSE! Kdor hoče imeti KOSE!

KOSO

s katero se ni treba mučiti ter se lahko z enkratnim klepanjem z lahkoto kosi vsake vrste travo celi dan, naj se obrne na trvdke

J. Krašovic v Žalcu

katera ima edino zastopstvo svetovno znanih kos znamka „Poljedelsko orodje“ in jih je tudi več tisoč razpečala.

Za dobro kakovost se jamči. 101

Cenik na zahtevo brezplačno.

KOSE! Cene najnižje! KOSE!